

Γ. ΡΟΪΔΟΣ

Η κλώσσα.

Ν. ΔΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ

(Τέλος)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οι άνωτέρω και ΕΛΕΝΗ

(Εισέρχεται η Έλένη διὰ τῆς μεσαίας θύρας.)

ΒΡΑΝΑΣ. (ἀποτόμως). Τ' είναι πάλι, τί τρέξει;

ΕΛΕΝΗ. (δειλῶς) Μ' ἔστειλεν ο Περικλής...

ΒΡΑΝΑΣ. Α ! σ' ἔστειλεν ο Περικλής... νὰ κάνης τί ; (Κρύπτει τὸ σχέδιον).

ΕΛΕΝΗ. Μου είπεν όν μπορῇ νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς πῆ κάτι τι ...

ΒΡΑΝΑΣ. Άν ἔχῃ τίποτα δίκιο του νὰ μου εἰπῇ, ἀς τὸ εἰπῆς τὸν ἔαυτόν του δὲν ἐνδιαφέρομαι. "Άν ἔχῃ τίποτε δίκιο μου, τὸ ζεύρω ἔγω καλλίτερα ἀπ' αὐτόν δὲν τὸν ἐνδιαφέρει.... Πήγανε ἀπὸ ἐώ !..."

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Βρανᾶ, παραφέρεσαι !

ΕΛΕΝΗ. "Οχι, πατέρα, ἥλθεν ἔνας κύριος που θέλει ν' ἀγοράσῃ ἔνα χωράφι μας.

ΒΡΑΝΑΣ. Χωράφι: μου δηλαδή.

ΕΛΕΝΗ. Ναι, ἔνα χωράφι.

ΒΡΑΝΑΣ. Ηέ: : χωράφι: σου... σου !

ΕΛΕΝΗ Ναι, πατέρα... Χωράφι: — σου !..

ΒΡΑΝΑΣ. "Ετοι νὰ λές ἀλλοτε... Τὰ χωράφια ὅταν τὰ ἀποκτοῦσα ἔγω, εἰναι ἔβυζαινες ἀκόμη τὰ δακτυλά σου. Κατάλαβες; Λοιπόν, δὲν εἶναι χωράφι μας, εἶναι χωράφι — μου... εἶναι σπίτια — μου... ἀμπέλια — μου... ἐλησταῖς — μου... Μαυσωλεῖον — μου... Καταλαβαίνεις; Μου!.. Μου!..

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Μου φαίνεται, πῶς λησμονεῖς καὶ τὴν χολέρα — σου!...

ΒΡΑΝΑΣ. "Εχει δίκαιον... ('Ηπιώτερον τὴν Ελένη) Καὶ ποὺ χωράφι θέλει;

ΕΛΕΝΗ. Έκείνο ποῦ εἶναι πρὸς τὸ μέρος που λένε νὰ κάμουν τὴν πλατεῖαν... Μᾶς δίδει... (διορθοῦσσα) Σᾶς δίδει, λέγει ο Περικλῆς, ἔζηντα λεπτά τὸν πῆχυν καὶ δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Εἴζηντα λεπτά!.. Λαμπρὰ ἐπιχείρησις... Εγὼ προχθὲς ἐπούλησα 1500 πήχεις πρὸς ταράντα λεπτά...

ΒΡΑΝΑΣ. Βέβαια συμφέρει καὶ πολύ... Καὶ ποὺς εἶναι ο ἀγοραστής;

ΕΛΕΝΗ. "Ηλθε ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας... Δὲν τὸν γνωρίζουμε.

ΒΡΑΝΑΣ. "Α ! εἶναι ζένος καὶ ἥλθεν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Περικλῆ καὶ ὅχι σ' ἐμένα!... ὥστε, σὰν νὰ λέμε, ο γυνός μου πωλεῖ καὶ ὅχι ἔγω!.. "Εφθασε λοιπὸν ἡ φήμη του καὶ μέχρι των ἐπαρχιῶν αἴ;... Σπουδαῖος ἄνθρωπος ο γυνός μου, σπουδαῖος!.. Κι' ἂν ἔλθῃ αὐτοίν κανένας κι' ἀπ' τὴν Ἀμερικὴν καὶ ζητήσῃ χωράφια, σ' αὐτὸν θ' ἀποταθῆ αἴ;... Ποῦ θὰ εἰπῇ

πῶς ή δόξα του ἔφθασε και ἵτην Ἀμερικὴν ἀκόμη!.. Πολὺ καλά!.. Πήγαινε νὰ του πῆς πως δὲν πουλῶ τίποτα! "Ακουσες; "Ας πουλήσῃ ὁ κύριος Περικλῆς τὰ δικά του τὰ χωράφια που ἔχει πίσω ἀπὸ τὸν "Ηλιο!... Ἐγώ τὰ δικά μου δὲν τὰ πουλῶ!.. ("Ερτόρως). Δὲν τὰ πουλῶ ἐγὼ τὰ δικά μου!..

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Σκέψου, Βρανᾶ, τί κάνεις. Ζημίνεσαι τὸ ἔνα ἄλλο ἔνα.

ΒΡΑΝΑΣ. Ἐὰν δὲν ἔλθῃ νὰ τὰ ζητήσῃ ἀπὸ μένα τὸν ἴδιον, δὲν τὰ πουλῶ (*Tῇ Ελέρη*). Τ' ἀκουσες ἐσύ, κυρία;... "Αἴντε τώρα, πήγαινε νὰ εἰπῆς τοῦ ἀδελφοῦ σου νὰ πουλήσῃ τὰ δικά του τὰ χωράφια!.. "Αἴντε, μὴ κάθεσαι! Τὰ δικά του!... τὰ δικά του!

(*H Ελέρη* ἔξερχεται διὰ τῆς μεσαίας θύρας).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΡΑΝΑΣ και ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Τί νὰ σου πῶ, Βρανᾶ... Δέκα πέντε χρόνια σὲ γνωρίζω ως ἐγωιστικὸν και ίδιατροπὸν ἀνθρωπὸν, ἀλλὰ και σήμερον μου ἀποκαλύπτεσαι πολὺ διαφορετικός. Ἐλπίζω ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδιότης τῆς ψυχῆς σου, ἀλλὰ παθολογικὴ κατάστασις μᾶλλον.

ΒΡΑΝΑΣ. Ὅ! μά... σήμερον συνομόσατε ὅλοι ἐναντίον μου, βλέπω. Δὲν μένει ἄλλο τώρα, παρὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικουρίαν σας και ἡ χολέρα διὰ νὰ νικήσετε και νὰ μείνετε εὐχαριστημένοι... ὥχ! ὥχ!.. νὰ τοι πάλιν αὐτὸι σὶ πόνοι!.. (*Πίπτει ἐπὶ ἀρακαλίτρου*). "Ωχ! ὥχ!.. Μὰ τί κάθεσαι και μὲ βλέπεις μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια... ὥχ! ὥχ!.. "Αλλος πόνοι... ἀπὸ ὅῶ τώρα και περνῷ ἔκει.. "Αχ! μου φείνεται, πῶς τὸ μαυσωλεῖον μου δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν!..

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. (*πλησιάζω πρὸς τὸν Brarar*). Δὲν ἔχεις τίποτε... μὴ φοβᾶσαι... Ἰδέα σου εἶναι... Βλέπεις; Σου πέρασε... Ο μεγαλείτερος κίνδυνος γιὰ σένα εἶναι ὁ φόβος ὁ ὄποιος ὑπορεῖ νὰ σου φέρῃ και δευτέραν προσθολὴν ἀποπληγῆς ἡ ὄποια θὰ σὲ φονεύσῃ ἀσφαλῶς.

ΒΡΑΝΑΣ. Ναί... πράγματι... ἐπέρασε. (*Έγειρομένος και ἀραπτεῖται*) "Αχ! κερδίζω ἀκόμη ὀλίγας στιγμάς... Μὰ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ Χαρτοφύλαξ ὁ συμβολαιογράφος; Ἀπὸ χθὲς τοῦ ἔχω παραγγείλη και ἀκόμη νὰ φανῇ.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Τί νὰ τὸν κάνης τὸν συμβολαιογράφον;

ΒΡΑΝΑΣ. Πῶς τί νὰ τὸν κάνω; Και τὴν διαθήκην μου; Αὐτὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει νὰ βρισκεται ἐδῶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θνάτου μου· εἶναι ἱκανὸς ἐκεῖνος ὁ ἐγωιστής ὁ γυιός μου νὰ τὴν καταστρέψῃ...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ και οἱ ἀνωτέρω.

(*Έμφανίζεται ἀπὸ τῆς μεσαίας θύρας ὁ Χαρτοφύλαξ*).

ΒΡΑΝΑΣ. "Ελα, βρέ άδελφέ, τί γίνηκες;

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. Καλ' ἡμέρα σας... Καλ' ἡμέρα, γιατρέ... Ηώς, δὲν ἔχουμε σήμερα γιαλεριασμένους;

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Μὰ μου φαίνεται πῶς ἔχω κ' ἔγω τομάρι ὑποκείμενον εἰς τὴν κατεργασίαν τῆς χολέρας!.. "Αλλως τε, η κυρία αὐτὴ ἐπέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεραυνοβόλος, και ἡ διαδικασία εἶναι σύντομος... Μία και κάτω!

ΒΡΑΝΑΣ. Καὶ κατόπιν ε' τὸ κάρρο μὲ τὸν ἀσέστη!.. Ὡ! εἶναι ἀποτρόπαιον!... Καὶ νὰ μὴν ἡμιπορεῦν ὕστερα νὰ ἔρευν σύτε τὰ κόκκαλά σου νὰ τὰ βάλουν εἰς ἔνα ἰδιαίτερον τάφον... αὐτὸς εἶναι τὸ χειρότερον!...

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. Δὲν βαρυέσαι!... Σὰν πεθάνω ἐγὼ, φεῦρνος ἂς μὴ καπνίσῃ!...

ΒΡΑΝΑΣ. "Οχι! δά! Μὲ συγχωρεῖς... δὲν εἰν' ἔτοι!... Ἐγώ θέλω και μετὰ θάνατον νὰ καπνίζῃ ἔνας φούρνος ὁδικός μου τοῦ ὄποιος ὁ καπνὸς νὰ φθάνῃ και εἰς τὰ θύη τοῦ σύρανος... Καθένας, βλέπεις, ἔχει τὴν φιλοδοξίαν, του... γι' αὐτὸς ἀκριβῶς και σ' ἐκάλεσα ἐδῶ... (*Tῷ Λυσάντρῳ*). Γιατρέ, θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ κανούσωμεν ἰδιαίτερως μιὰν ὑπόθεσι...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. (*λαμβάνω τὸ πιλότον του*). Εγὼ φεύγω και ἐπανέρχομαι.

ΒΡΑΝΑΣ. Γιὰ τὸ θέον!... Τι λέει, καλέ; Νὰ φύγεις;.. Κ' ὕστερα ἐγὼ τι θὰ γίνω;...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Θὰ ξαναγυρίσω.

ΒΡΑΝΑΣ. Αδύνατον! Δὲν θὰ τὸ κουνήσῃς ἀπὸ ὅῶ... Χωρὶς ἐσένα δὲν ζῶ πλέον σύτε λεπτόν... "Αν φύγῃς μὲ δεσλοφονεῖς, νὰ τὸ ξέρῃς... "Ελα, έλα, πάρε μιὰν ἐφρυμεϊδακαι διάβασε ἵκει κοντά ε' τὸ τζάκι... ἐγὼ λίγα πράγματα ἔχω νὰ εἰπῶ ε' τὸν φίλον μου τὸν Χαρτοφύλακα... δός μου τὸ καπέλλο σου... δός μου τὸ λοιπόν!..."

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Μὰ γιὰ στάσου, ἀδελφέ... Δὲν μπορῶ νὰ μείνω ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδῶ!...

ΒΡΑΝΑΣ. Τὴν ἡμέραν, λέει!.. θὰ μείνης και τὸ βράδυ ἐδῶ... θὰ διανυκτερεύσῃς μαζύ μου... θὰ κοιμηθῆς μαζύ μου... ε' τὸ ἴδιο τὸ κρεβάτι μου...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Θέλεις δηλαδὴ νὰ πάθω ἐγὼ ἀπὸ χολέρα!

ΒΡΑΝΑΣ. Ηώς; Δὲν εἶναι τὸ κρεβάτι μου καθαρό;

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. "Οχι!, δὲν εἶπα αὐτό.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. Μὰ πιθανὸν νὰ εἶναι στενό και νὰ μὴν χωρούν δύο ἀτομά μαζύ.

ΒΡΑΝΑΣ. Τότε κοιμᾶται ὁ γιατρὸς χόμω... κ' ἐγὼ ε' τὸ κρεβάτι μου!

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. (*ἰδίᾳ*) Τουλάχιστον γιὰ τὴν εὐ-

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

γένειαν αὐτὴν θὰ δεχθῇ ὁ γιατρός, δὲν γίνεται!..

ΒΡΑΝΑΣ (τῷ Λυσανδρῷ). Δὲν μιλεῖς; Θὰ πῆ
ὅτι παραδέχεσαι... Νά, πάρε τὴν «Ἐφημερία
τῶν κοινωφλῶν γνώσεων» τοῦ Ναυπλίου καὶ
διέβατε ἐκεῖ κοντά 'σ' τὴν θερμάστραν. (*Ἐγχει-
ρίζει ἐφημερίδι εἰς τὸν Λύσανδρο τὸν ὄποιον
όδηγει πληστορ τῆς θερμάστρας, κατόπιν εἰσέρ-
χεται εἰς τὸ δωμάτιον του.*)

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (τῷ Χαρτοφύλακι.) "Ακουσε, φίλ-
λατε, νὰ σου εἰπῶ... Πρόσεξε πολὺ διότι αὐ-
τὸς ὁ δυστυχής φίλος μας εἶναι τρελλός.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ "Ἐτσι αἴ; Κι ἀπὸ πότε;

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ 'Απὸ τὴν ἡμέραν ποὺ μᾶς ἐπε-
σκέψθη ἡ χολέρα... Δὲν εἶναι κατάλληλος περί-
στασις τώρα νὰ σου εἰπῶ λεπτομερείας... ἀλλὰ
ποὺ ἐπαναλαμβάνω ὅτι πρέπει νὰ προσέξῃς πολὺ
... Καθὼς θὰ ξεύρῃς, σὲ προσεκάλεσεν ἐδῶ διὰ
τὴν διαθήκην του... Δι' αὐτῆς ἀποκληρώνει τὰ
παιδιά του καὶ ἀφίνει ὄλοκληρον τὴν περιουσίαν
του διὰ τὸν τάφον του!

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ ^ὮΑ! μὰ αὐτὸ εἶναι δικαίωμά του.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Τί λές, ἀλεῖφέ!... Έννοεῖς τί λές;

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Δὲν πιστεύω, νὰ λησμονῆς ὅτι
εἶμαι συμβολαιογράφος καὶ ὅτι ἐπιμένω; δὲν ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω, ἀλλὰ νὰ γράφω ὅτι ἐπι-
θυμοῦν σὲ πελάται μου.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ Αἴ, αὐτὸ λοιπὸν δὲν θὰ γείνη
ποτέ!... Δὲν θὰ γείνη ποτέ!

ΒΡΑΝΑΣ (*Ἐπαρερχόμενος καὶ ίδιᾳ τῷ Λυσάν-
δρῳ.*) Ἐπί γα κ' ἐκύπταξα νὰ ἰδῶ μηπως ἥταν
κανένα ἀπὸ τὰ προκομμένα τὰ παιδιά μου πίσω
ἀπὸ καμμιὰ πόρτα καὶ μᾶς ἤκουε. Ξεύρεις,
ἀδελφέ, τί γίνεται!... (*Ο Λύσανδρος κινεῖ
τὴν κεφαλήν ἀπελπιστικῶς.*) "Ελα, Χαρτοφύ-
λακα, ἔλα γλήγωρα... Θὰ σου ὀμιλήσω συντό-
μως... Γιατρέ, θὰ μᾶς συγχωρήσεις αἴ;... Δυὸς
λεπτὰ καὶ τελειώνουμε..."

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ Κάμε τὴ δουλειά σου...

(*Ο Βραρᾶς καὶ ὁ Χαρτοφύλακας καθήνται πλη-
στορ τῆς τραπέζης ἔναντι ἀλλήλων.*)

ΒΡΑΝΑΣ (*Μετὰ σοθαρότητος.*) Κύριε συμβο-
λαιογράφε!

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Κύριε Βρανᾶ!

ΒΡΑΝΑΣ Στιγμὴ ιερὰ καὶ μεγάλη!... Ή δια-
θήκη μου!

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Μὴ βλέπεις πῶς δὲν συγκινοῦ-
μαι... εἶναι ἡ συνήθεια... Αὐτὰς τὰς ἡμέρας
μαλιστα ὅλω καὶ διαθήκας παραλαμβάνω.

ΒΡΑΝΑΣ Έννοω... Πιστεύω πῶς δὲν θὰ συ-
ζητήσῃς ἐ: 'ούδενι λόγῳ τὰς τελευταίας μου θε-
λήσεις.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Εἶναι θελήσεις ίδικαιή σου;

ΒΡΑΝΑΣ Έντελῶς ίδικαι μου.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Πρόκειται περὶ τῆς περιουσίας
τῆς ίδικής σου;

ΒΡΑΝΑΣ Πρόκειται περὶ τοῦ ἴδρωτος τοῦ προ-
σώπου μου.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ Ἐπελείωσε! Εἶναι δικαίωμά σου
νὰ πάρῃς καὶ τὸν ἴδρωτα σου καὶ τὸ πρόσωπόν
σου καὶ τὴν περιουσίαν σου ὀλόκληρον μές 'ς τὸν
τάφον σου ἀκόμα, καθὼς οἱ Φαραώ τῆς Αἰγύπτου.

ΒΡΑΝΑΣ Ἐγώ θὰ κόμω κάτι μεγαλοπρεπέ-
στερον ἀπὸ τοὺς Φαραώ... Δὲν θὰ πάρω τὴν
περιουσίαν μου μές 'ς τὸν τάφον μου, θὰ τὴν
τοποθετήσω ἀπὸ πάνω!

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ "Ο, τι θέλεις... "Ο, τι θέλεις...
Θὰ κάμης λοιπὸν πυραμίδα αἴ;

ΒΡΑΝΑΣ Κάτι ψηλότερον ἀκόμη. Θὰ κόμω
όδελτικον... 'Αλλ' αὐτὸ εἴπαμε πῶς δὲν σ' ἔν-
διαφέρει, δὲν εἰν 'ἔτοι; Λοιπόν, παράλαβε τὸν
φάκελλον καὶ τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸ ὄπιστον κλείω
μέσα. (*Κλείει τὸ σχέδιον ἐντὸς τοῦ μεγάλου
φακέλλου τῆς διαθήκης.*) Μετὰ μεσημέριαν, θὰ
περάσω—έὰν εἴμαι καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖον σου
διὰ τὰ περατέρω.

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ (*Λαμβάρω τὸν φάκελλον.*) Ει-
μαι εἰς τὰς διαταγάς σου... (*Καθ' ἡρ στιγμὴν ὁ
Χαρτοφύλακας ἐγέρεται καὶ ἐτοιμάζεται νὰ θεσῃ
τὸν φάκελλον εἰς τὸ θυλάκιον του εἰσέρχεται ἡ
Ἐλένη ἐντρομος.*)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ. Πατέρα!... Πατέρα!... Τρέζε!...
Δυστυχία μας!... 'Ο Περικλῆς!... 'Ο Περι-
κλῆς μας!...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ (*Αραπηδῶν ἀπὸ τῆς ἔδρας του.*)
Τί τρέχει, Ελένη;... Τί ἐπαθεν ὁ Περικλῆς;

ΒΡΑΝΑΣ. (*Ἐντρομος τιτάσσων βιαλώς τὸν βρα-
χιόρα τῆς Ελένης.*) Μίλα λοιπόν!... Μίλα!..
Τί ἐπαθεν ὁ Περικλῆς σας!...;

ΕΛΕΝΗ. Μόλις ἐθγήκεν ἔξω... ἐγύρισε μὲ πό-
νους καὶ ἐπεσε 'ς τὴν κάμαρά του... Πατέρα
μου!... Γιατρέ!... σῶσε τον! σῶσε τον!

ΒΡΑΝΑΣ. (*Ἐντρομος.*) Χολέρα!... Χολέρα!..
Ἐξω γλήγωρα!

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ Τρέχω, ἀμέσως!... (*Διευθύνε-
ται πρὸς τὴν θύραν.*)

ΒΡΑΝΑΣ. (*Σπενδῶν καὶ συλλαμβάρω τὸν
ιατρὸν ἐκ τοῦ βραχιονος.*) "Οχ!, δὲν θὰ πᾶς
πουθενά!...

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. Καλέ, ἀφησε τὸν ἄνθρωπον νὰ
πάγη νὰ ἰδῃ τὸ παιδί!...

ΒΡΑΝΑΣ. "Οχ! θὰ μείνης ἐδῶ, γιατρέ!...
Θὰ μείνης μαζύ μου!...

ΕΛΕΝΗ. Γιατρέ μου, σῶσε τον!...

ΒΡΑΝΑΣ. Γκρεμήσου σὺ ἔξω, γλήγωρα!...

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ. Τὸ καθήκον μου, πρὸ παντός!..

ΕΛΕΝΗ. Γλήγορα, γιατρέ!...

ΒΡΑΝΑΣ. Πήγαινε ἔξω, σου εἰπα!... Πήγαι-
νε!... Ψόφια μαζύ του!... Φῦγε!...

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. (*Ιδίᾳ.*) Τ' ἥθελα νὰ μπλέξω
μέσα σὲ τόση φιλοστοργία!...

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ. (Άποσπώμενος τῶν χειρῶν τοῦ Βρατᾶ.) "Ελα, Έλένη... Ήμες νὰ μου δείξης που εἶναι. (Διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.)

ΒΡΑΝΑΣ. Γιατρέ, γιατρέ, έλεσε!

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ. (Άπὸ τῆς θύρας.) Τὸ καθήκον μὲ καλεῖ ἀλλοῦ!... (Σύρει τὴν Ελένην ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἔκρεχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΒΡΑΝΑΣ καὶ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ

ΒΡΑΝΑΣ. (πίπτει ἐπὶ καθίσματος.) Ηάει!... Χάθηκα!... Καὶ τώρα τί θὰ γείνω;... Σ' τὸ σπίτι μου χολέρα!... Χολέρα, Χαρτοφύλαξ, χολέρα!... Χάθηκα!... "Ωχ!.. ωχ!.. ή κοιλιά μου!... Ή κοιλιά μου, Χαρτοφύλαξ... Χάνεμαι!... Νά, νά!... έδω.... έχω φωτιά.... καίσμαι!... Ηάσ!.. τὸ χέρι μου νὰ ιδῆς!..

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. (ἔγραφομος.) Ήώς!.. "Ἐπαθεὶς προσθέσλην καὶ μου δίνεις τὸ χέρι σου!... "Οχι!.. οχι!.. Πότε!... Ηάρε καὶ τὴν διαθήκην σου, δὲν τὴν δέχομαι!.. δὲν τὴν δέχομαι!.. Δὲν εἴμαι συμβολαιογράφος... παραιτούμαι!.. Ηάρ' την!... (Πετᾶ τὴν διαθήκην πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βρατᾶ καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.)

ΒΡΑΝΑΣ. (Τρέχων δύσισθέν του.) "Αθιε!... Θὰ σὲ καταγγείλω!...

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ. (Άπὸ τῆς θύρας.) Είσαι χολεριασμένος!... (Φεύγει δρομαίως.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΒΡΑΝΑΣ μόνος, εῖτα καὶ ΜΑΝΩΛΗΣ

ΒΡΑΝΑΣ. (πίπτει ἐπὶ καθίσματος ἐξηγητικού.) Βοήθειαν!... Χάνεμαι!... Βοήθειαν!... Μά, δὲν εἰσθε λοιπόν, χριστιανοί!.. Δὲν εἰσθε ἄνθρωποι!.. Καίσμαι!.. Γιατρέ!.. Έλένη!.. Ηαΐδι μου!.. "Αχ!..

ΜΑΝΩΛΗΣ. (εἰσέρχεται τρέχων.) Τ' εἶναι, καλέ; Τί τρέχει;

ΒΡΑΝΑΣ. "Ελα, Μανώλη, έλα, παιδί μου... Βοήθησέ με, χάνεμαι... ή κοιλιά μου!..."

ΜΑΝΩΛΗΣ. (ἔγραφομος.) "Η κοιλιά σου;... "Ωρα σου καλή!... (Έξέρχεται)

ΒΡΑΝΑΣ. "Αχ! κάκουργε!... ἄτιμε!... Βοήθειαν!... Βοήθειαν!... Έλένη! Έλένη μου! Ηαΐδι μου!..."

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΡΑΝΑΣ καὶ ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ. (εἰσερχομένη ἔγραφομος καὶ βλέποντα τὸν πατέρα τῆς ἀσθμαιροτα, τρέχει καὶ γρυπετεῖ πρὸ τῶν ποδῶν του.) Πατέρα μου!.. Τί έχεις; Τί έπαθες;

ΒΡΑΝΑΣ. Τὸν γιατρό, παιδί μου, τὸν γιατρό... Χάνεμαι!...

ΕΛΕΝΗ. Είναι 'ς τὸν Περικλῆ, πατέρα μου... Τώρα θὰ έλθῃ... Είπε πῶς δὲν έχει τίποτε... εἶναι ισχυρᾶς κράσεω; καὶ τὸν ἐπρόλαβε... ἀλλὰ σὺ, πατέρα μου, τί έχεις; τί αἰσθάνεσαι;

ΒΡΑΝΑΣ. Εδῶ... έδω... πόνος... φωτιά... τὸν γιατρό!...

ΕΛΕΝΗ. Θάρρος, πατέρα μου, θάρρος!... Ηγανίω νὰ σου τὸν φέρω. (Έγειρεται καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.)

ΒΡΑΝΑΣ. Ναί, ναί... 'Αλλ' οχι, στάσου... στάσου... Ηλησίσεις έδω... Φόρεσε τὸ καπέλλο σου γρήγορα... πάρε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν φάκελλον... τὸν βλέπεις; Είναι η διαθήκη μου... η διαθήκη μου!... Νὰ τὴν πάξις ὀμέτως μόνη σου... ἀκουσεις; Μόνη σου... εἰς τὸν συμβολαιογράφον... έλα, γρήγορα... Μή κάθεσαι... Μόνη σου... ἀκουσεις; μόνη σου... καὶ στεῖλέ μου τὸν γιατρὸν γλήγωρα... "Ελα λοιπόν, πόρτνιν!..."

ΕΛΕΝΗ (ισταται ἀμυντατικαὶ ομέτη καὶ κλιονοσα) / Ηπατέρα μου, δὲν έχεις τίποτα... Μήν τὰ λέεις τέτοια πράγματα!...

ΒΡΑΝΑΣ. Σὲ έξορκίζω... Κάνε γρήγορα... μις φρονεύεις δὴ δὲν πάξις... Ηάρ' την καὶ πήγαινε... Ηήγαινε, σου λέω!...

ΕΛΕΝΗ. (κύπτει καὶ λαμβάνει τὸ γάλειον.) Καλά, πατέρα μου, πηγαίνω...

ΒΡΑΝΑΣ. Γρήγορα!... Μή χάνης εῦτε στιγμήν!...

ΕΛΕΝΗ. (διευθυνομένη πρὸς τὴν θύραν.) Ηγανίω! (Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχεται ὁ Ανσαρδός)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ

ΕΛΕΝΗ. Γιατρέ μου, τὸν πατέρα μου!...

ΒΡΑΝΑΣ. "Ελα, γιατρέ, έλα... φωτιά! φωτιά!..."

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ. (τῇ Ελένη.) Κι' αὐτὸ ποῦ κρατεῖς; σὺ τὲ εἶναι;

ΒΡΑΝΑΣ. Δὲν εἶναι τίποτα... Μή τὴν ἐμποδίζης... ἄφησε τὴν!...

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ. "Οχι, θέλω νὰ μάθω... Δός μου έδω, Έλένη.

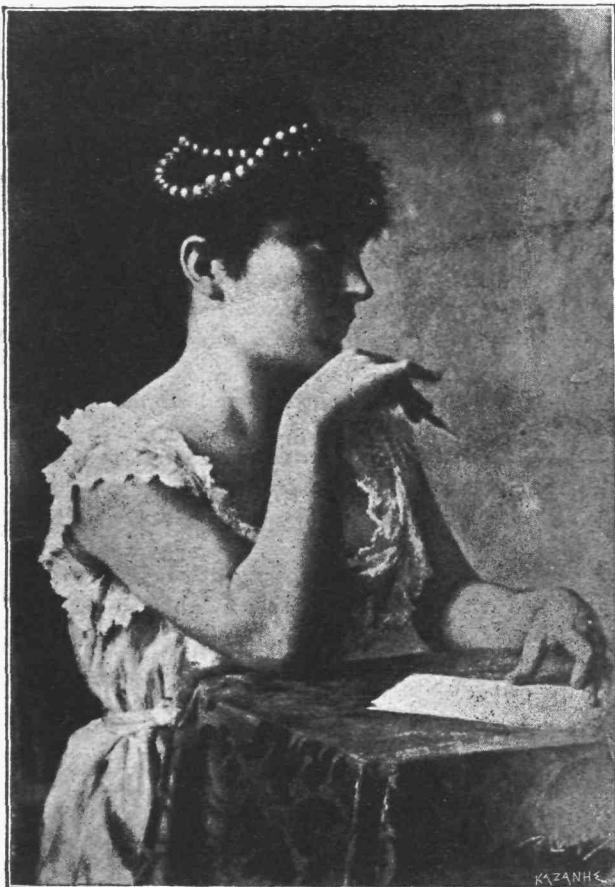
ΒΡΑΝΑΣ. "Οχι!... Μή.... φῦγε γλήγωρα... φῦγε!... (Προσπαθεῖ τὰ έγραφθῆ.) "Ωχ! ωχ! φωτιά!... φωτιά! έδω 'ς τὸ κεφάλι μου!..."

ΕΛΕΝΗ. (ικετευτικῶς.) Τὸν πατέρα μου, γιατρέ!... Τὸν πατέρα μου!...

ΒΡΑΝΑΣ. (τῇ Ελένη.) Ακόμη, έδω εἶσαι; **ΕΛΕΝΗ.** Ηγανίω.

ΒΡΑΝΑΣ. (Έγραφομενος καὶ σχίζωρ εἰς τῆς ἀγωνίας τὸ περιττατικὸν τοῦ υποκαμίου τον προσπαθεῖ τὰ προχωρήση μέχρι τῆς Ελένης)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Π. ΤΣΙΡΙΓΩΤΗΣ

Σκεπτομένη.

Είναι... είναι ή διαθήκη μου... 'Αποκληρώνω τον όθιλον έκεινον... καὶ ἀφίνω τὴν περιουσίαν μου ὅλην... σ' ἐσένα, 'Ελένη... σ' ἐσένα τὴν ἀφίνω!...' Ακούσες; "Ολην μου τὴν περιουσίαν σ' ἐσένα!... τρέζε!... σ' ἐσένα!..."

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ. (*ιδίᾳ*) Ψεύδεται καὶ πρὸ τοῦ τά-
φου του ἀκόμη!...

ΕΛΕΝΗ. Σ' ἐμένα!...

ΒΡΑΝΑΣ. Ναί... ναί... πήγαινε γλήγωρα!... ναί... ναί!... σ' ἐσένα!...

ΕΛΕΝΗ Καὶ ὁ ἀδελφός μου δὲν είναι παιδί σου,
πατέρα;... "Α! ὅχι! ποτέ!... ποτέ!..." Ή
καὶ οἱ δύω, η κανεὶς!... (ξεσχίζει τὴν διαθήκην.)

ΒΡΑΝΑΣ. Μή!... ('Er ανξαρομέρη ἀγωρια).
Μή!...

ΑΥΣΑΝΔΡΟΣ Εὔγε, 'Ελένη, εὔγε!...

ΕΛΕΝΗ. Νά!... (*βίπτει τὰ τεμάχια εἰς τὴν θερμάστραν.*)

ΒΡΑΝΑΣ. "Αχ!... Καταραμένη!.. πάει... πάει... (στρεφοδιούμενος ἔτος τῆς σκηνῆς)
Τὸ Μαυσωλεῖον μου!... πνίγομαι!... Τὸ Μαυ-
σωλεῖον μου!... Τὸ Μαυσ...ωλεῖ...ον.... (πι-
πτει νεκρός. 'Η 'Ελένη βίπτεται εἰς τὰς ἄγ-
καλας τοῦ ιατροῦ.—Εἰκόν.)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ ΤΑ ΝΕΡΑ

Κι' ἂν τὸ λέν τὰ παραμύθια τὰ θλιμένα
Κι' ἂν τὸ λέν τὰ φύλλα
Ποῦ μὲ ἀνατριχίλα

Πέφτουν ξεραμένα,

"Ομως είναι ἀλήθεια, ἔμις είνε ἀλήθειο
Γιὰ τὰ θλιβερά
Τὰ ἀμιλητά νερά

Ποῦ λέν τὰ παραμύθια...

Κάπου σὲ ὄνειρεύονται καὶ κάπου σὲ προσμένουν
Χρόνια τώρα, χρόνια
Κάτου ἀπὸ τὴν κλώνια

Ποῦ θρηνοῦν καὶ μένουν

"Οπου δέ Πόνος στέκεται σιγαλός, κρυφός,
Ποῦ ὑψώνονται τὰ γέρια,
Καὶ μιλάει τὸ φῦς

Ποῦ ἔρχεται ἀπ' τὰ ἀστέρια

"Οπου ἀνθοῦν τὰ νούφαρα τὰ φανταχτερά
Καὶ τὰ ἔρωτεμένα..

Μὲς στὰ στοιχειωμένα

Στὰ ἀμιλητά νερά,

Χύσου μέσα πρόθυμη, ὡς ψυχή λευκή,
Καὶ κλεῖσε τὰ φτερά σου,
Καὶ πλάγισε καὶ στάσου

Καὶ ζῆσε σιώνια ἐκεῖ!..

ΘΡΑΣ ΖΩΤΙΩΠΟΥΛΟΣ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,,

Μ. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ. 'Εξομολόγησις.